

Aan de politiek,

Uit zorg om mijn kind schrijf ik U over de voorstellen om de Wajongregelingen te harmoniseren. Ik ben moeder van een jongeman van 35 jaar met een licht verstandelijke handicap en kenmerken in het autistisch spectrum. Mooie woorden voor een levenslange strijd om in deze ingewikkelde, snelle wereld een plek te vinden. Hij werkt al vanaf zijn achttiende jaar opeenvolgend in een aantal supermarkten en nu in het groenbeheer. De praktijk heeft uitgewezen dat meer dan 24 uur werken voor hem niet haalbaar is: meer werken heeft tot gevolg dat hij uitvalt, ziek wordt. Hij valt in de oude Wajong. Aan zijn inzet ligt het niet, hij vindt zijn baan super belangrijk, en een leefbaar inkomen dat hij grotendeels zelf verdient ook. Hij is zelden ziek en fietst nu al 17 jaar elke dag meer dan 20 kilometer naar zijn werk en terug.

Zijn inkomen bestaat grotendeels uit zijn loon (bruto 1142,-, netto 1028,-), aangevuld door een kleine Wajonguitkering van 270,-. Met dit inkomen (1289,-) kan hij zijn woonlasten en verzekeringen betalen, zijn abonnementen op internet, TV en mobiele telefoon en zijn voetbalvereniging. Ik help hem met zijn administratie en hij heeft nog nooit schulden gehad, maar het opbouwen van een klein buffertje voor vervanging van kapotte fiets, koelkast, wasmachine kost de nodige hoofdbrekers.

Het is mij niet gelukt om uit te rekenen wat hij met de nieuwe regeling nog zou ontvangen, maar de kans dat hij erop achteruitgaat is groot; de grafiek suggereert dat hij moet inleveren. Het voorstel is om een garantieregeling te bieden aan mensen die erop achteruitgaan. Maar dat garantie-inkomen raakt hij kwijt, zodra hij zijn baan verliest, want de kans dat hij binnen 2 maanden een nieuwe baan vindt lijkt me zeer klein. Waarom wordt die garantie niet gegeven voor het leven? Waarom wordt deze groep niet een nieuwe periode van onzekerheid en mogelijke inkomensachteruitgang bespaard? Waarom lukt het de beleidsmakers toch niet om te begrijpen wat het voor deze groep betekend?.

Ik begrijp de behoefte aan harmonisatie en ik zie dat er ook een aantal verbeteringen in de voorstellen zit. Maar waarom moet er dan toch weer zulke onzekerheden worden ingebouwd?? Mensen zoals mijn zoon verdienen zekerheid. Zij hebben hun leven ingericht op het (beperkte) inkomen dat ze hebben.

Eigenlijk zou iedereen die, zoals mijn zoon, het maximaal aantal uren werkt dat door de handicap haalbaar is, recht moeten hebben op een inkomen op het niveau van het Wettelijk Minimumloon. Zij werken maximaal naar vermogen, en dan zou het maatschappelijk minimum ook voor hen moeten gelden. In de Wajong 2010 is dit principe in de voortgezette regeling geregeld. De enige regeling die recht doet aan een inclusieve maatschappij wordt nu afgeschaft!! Zelfs voor mensen met een erkende medische urenbeperking is er geen mogelijkheid meer ooit op het WML uit te komen.

Alstublieft, voorkom een inkomensachteruitgang op termijn, en voorkom onzekerheid. Erken dat veel mensen met een handicap niet full time kunnen werken, de cijfers laten zien dat mensen met een arbeidsbeperking gemiddeld 25 uur werken. Dat is niet voor niks.

Met vriendelijke groet,

Titia Beukema.

